

мелница — и за цѣлата тая работа ще получатъ четиридесетъ лева надница. Ехъ...

— Ще дойда, отъ нѣмай-къде.

— Че какъ нѣма да дойдешъ, Богдане, инакъ какво ще ядешъ? Ще отидемъ отсамъ Емине. Тамъ има добъръ чакълъ, направо въ чувалитѣ да го ринешъ. А на връщане ще спремъ въ Месемврия. Казватъ, че паламудецъ вече улавяли, а винцето имъ е добро. Ще си пийнемъ и хапнемъ, пъкъ и азъ имамъ нѣкои лични работи да уреждамъ, не е важно какви.

— Месемврия ли?...

Какво наистина имаше, и то въ Несебъръ?

— Цж-цж, вече три месеца съмъ тукъ, а да не се досѣтя да ида нататъкъ!... Имамъ тамъ познати...

Сподавени искрици блѣска въ очитѣ на двамата моряци. Несебъръ... Капитанъ Яни си има тамъ важни лични работи, но Богданъ — какво ли пъкъ него затегли нататъкъ?

Хубавъ е малкиятъ градецъ Несебъръ, особено когато човѣкъ е свързанъ къмъ него съ спомени. Стари, разкривени кѣщи, струпани надъ брѣга, съ сиви каменни зидове и зелениясали отъ солената влага основи. По тѣснитѣ улички се разхожда день и нощъ морето, разхожда се изъ градеца, по неравната настилка и тѣснитѣ плочници, по двороветѣ и стрѣхитѣ, около градеца и задъ него, презъ тѣсния провлакъ къмъ бостанитѣ, чакъ до баиритѣ съ лозята и до далечнитѣ блати.

— Какъ се не досѣтихъ! — чуди се все още Богданъ. — Че азъ тамъ имамъ близки хора бе, съвсемъ, съвсемъ близки!

— Ами че ти кога си билъ тамъ? — пита го Яни. — Нали те помня, ти бѣше такова едно ви-